

Kokenutta kaartia Kaisa-talossa

Posted on [14.11.2012](#) by [lhuovine](#)

Kaisa-talon alkutaival on ollut vierailijaryhmien jatkuvaa läpimarssia. Talo kiinnostaa niin kovin monia, että yleensä vieraille ei tarjota powerpointtia väkevämpää, mutta VIP-vieraat ovat asia erikseen.

Ylikirjastonhoitaja kutsui lokakuussa vieraanvaraisemmalle visiitille kirjastoalan kokenempaa kaartia, joista suurin osa oli yliopiston kirjaston eri yksiköistä eläkkeelle siirtyneitä kollegoja. Heidän lisäksi kutsuttiin Suomen tieteellisen kirjastoseuran senioriklubilaisia.

Kokoussalin vilkas puheensorina ja naurun purskahdukset kertoivat että tällaisia tapaamisia voisi järjestää useamminkin.

Kuulumisia vaihdettiin niin innokkaasti, että vierailun virallista osuutta ei meinattu saada alkuun ollenkaan, mutta lopulta illan emäntä onnistui saamaan puheenvuoron ja kertoili talon valmistumisesta ja sen ensivaiheista.

Moni vieraista oli antanut panoksensa talon suunnitteluun ja nyt oli korkea aika päästä näkemään lopputulos.

Luulenpa että ennakkoon ei arvattu miten kiinnostuneita ex-kollegat olivat kaikesta uuteen kirjastoon liittyvästä. Tiedonjanoiset ryhmät viihtyivät esittelykierroksilla niin pitkään, että vapaaseen seurusteluun kahvitteleineen päästiin vasta illan suussa.

Kokoussali muuttui kahvilaksi sillä välin kun vieraat tutustuivat taloon.

Eräällä vieraista oli mukanaan pieni patsas. Kun ihmettelin oliko tässä joku syntymäpäiväonnittelu, vai mistä oikein on kyse, **Anneli Paldanius** kertoi patsaaseen liittyvän ihastuttavan tarinan. Vuosia sitten **Marja Sarja** ja Anneli halusivat maskotin yhteiseen työhuoneeseensa Kumpulaan. Rouvat etsivät pitkään sopivaa koristetta, lintua tai perhosta huonekasviensa sekaan, vaan eipä moista löytynyt. Mutta työmatkalta Tukholmasta löytyikin jotain parempaa: heti ensisilmäyksellä rouvat tiesivät, että siinä heille on työhuoneen sulostuttaja, ”Anttila”, joka aikansa orvokkien, lehdokkien ja muiden seassa telmittyään raukeana keinuu narukiikussansa. Niinpä Anttila hankittiin, ja vuosikausia se keinui ja keinui kaikkien iloksi.

Sitten koitti eläkkeelle lähdön aika ja sen myötä pakollinen asumusero. Varmaan Anttila itsekin oli huolissaan, että kuinkas tässä nyt käy, joutuuko luopumaan toisesta rouvasta vai aivan vieraan helmoihinko tässä vanhoilla päivillään.. mutta huokaisi sitten helpotuksesta, kun Anneli ja Marja sopivat miekkosen yhteishuoltajuudesta ja vuoroasumisesta. Tapaaminen kerran, pari vuodessa on aina yhtä iloista ja odotettua kun Anttila vaihtaa majaansa toiselta toiselle.

Aiemmin ei tietääkseni ole näin suurta eläkeläisjoukkoa kutsuttu yhtä aikaa vierailulle. Uusi talo antoi syyn ja puitteet kokoontumiselle, jossa kaikki tuntuivat viihtyvän niin hyvin, että tästä soisi perinteen alkavan.

Teksti

Leena Huovinen

Tietopalvelusihteeri

Keskustakampuksen kirjasto

Helsingin yliopiston kirjasto

Kuvat

Elisa Hyytiäinen